

มงคลชีวิตและการเวียนว่ายตายเกิด

พระภิกษุวิสุทฐิคุณ

R4008

สัมโมทนียกถา ในพิธีทำบุญครบรอบวันเกิด คุณแม่ผั้น แซ่ตั้ง อายุ ๙๐ ปี

ขอเจริญพรญาติพี่น้องทุกคน วันนี้เป็นวันมงคลชีวิต สำหรับบรรดาบุตรธิดา ลูกหลานของคุณแม่ คุณย่า คุณยายผั้น แซ่ตั้ง ทุกท่านที่มาพร้อมใจกัน สโมสร สันนิบาต ณ สถานที่นี้ เพื่อสร้างกุศลเทวดาพาลี อุทิศส่วนกุศลคุณงามความดีให้แก่ เทวดาประจำวันเกิด วันนี้ทุกคนมาร่วมทำบุญตักบาตรไม่ใช่มาสนุกสนานเท่านั้น

วันนี้เป็นโอกาสอันเป็นมงคล ขอเชิญชวนให้ทุกคนหวนคิดถึงชีวิตในอดีตกาล ที่ผ่านมามี บิดามารดาของท่านทั้งหลาย ได้มุ่งมาดปรารถนาเพียรพยายาม สร้าง ชีวิตมาด้วยความยากลำบากลำเค็ญใจ อดทนต่อความทุกข์ทั้งปวง รวบรวมพลังจิต พลังใจ เพื่อสร้างสรรค์ความรู้ ความคิด และความสุขให้กับบุตรหลานมาจนเป็นอยู่ ทุกวันนี้ ท่านผู้นั้นได้แก่ **คุณโยมผั้น แซ่ตั้ง**

ชีวิตในอดีตที่ผ่านมา จะยากดีมีจนประการใด ท่านทั้งหลายทราบดีอยู่แก่ใจ แล้ว แต่บิดา มารดา ทั้งสองในบัดนี้จะอยู่ที่เฉพาะคุณย่า หรือ **คุณยายผั้น แซ่ตั้ง** เท่านั้น **คุณโยมหมั่น** หรือ จะเป็นคุณโยมปู่ โยมตาของหลาย ๆ คน ได้สิ้นบุญไปแล้ว ท่านทั้งสองมีความสำคัญแก่ลูกหลานไม่ใช่น้อย แต่เราในฐานะลูกหลานไม่ค่อย เข้าใจ ยิ่งเป็นหลาน ๆ เหลน ๆ ด้วยแล้วยิ่งไม่ค่อยเข้าใจใหญ่ เพราะพ่อแม่ไม่ได้เล่า ให้ลูกหลานฟังว่า คุณปู่ คุณย่า นั้น สร้างฐานะมาด้วยความลำบากลำเค็ญใจ เพียงใด หลาน ๆ ไม่ได้เห็น พอเกิดมาลืมตาอ้าปากพ่อแม่ก็มีเงินมีทองอยู่แล้ว

จึงขอเตือนใจไว้ว่า อย่าประมาท โอกาสอันดีงามในวันนี้มาร่วมทำบุญ ให้ สำนึกถึงคุณงามความดีที่ทุกคนได้รับมาจากพ่อแม่ ปู่ย่าตายาย ที่สร้างมาให้ แต่ลูก ๆ หลาน ๆ ชอบสาละวันวันวาย สรุ่ยสรุ่ยมีใช้น้อย ไม่มีการประหยัดเหมือนครั้งปู่ย่า ตายาย เวลากินก็อดออม ออมไว้ให้ลูกหลาน จะกินเข้าปากเข้าท้องก็ไม่ได้ลงคอเลย

ดังที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ว่าเป็นห้วง ห่วงผูกคอ ห่วงผูกมือ ผูกขา นั้น คือ ทรัพย์สมบัติ ห่วงผูกแขนซ้าย-ขวา คือ สามิภรรยาในครอบครัว ห่วงผูกคอ คือ ลูก มีความหมายกินไม่ลงคอนั้น คือ หากว่าลูกอยากจะรับประทานอาหารพ่อแม่จะหิว อย่างไม่รู้ให้ลูกก่อน ไม่เช่นนั้นแล้วมันจะติดอยู่ที่คอ เปรียบเหมือนมีห่วงผูกคอฉันนั้น

นี่แหละท่านทั้งหลายต้องมีลูกเองถึงจะรู้ได้ ยิ่งลูกหลานรุ่นใหม่สมัยปัจจุบัน ไม่ค่อยจะนึกถึงพ่อแม่ ปู่ย่าตายาย ที่สร้างแบบฉบับแห่งความดีไว้ให้ ชนิดที่ต้องลำบาก ลำบ่น ลำเค็ญใจ อดออม อดกลั้น อดทน ทุกประการ

คนโบราณท่านมีคติดี เวลาไปไหนมาไหนต้อง **๑. นิ่งได้ ๒. ทนได้ ๓. รอได้ ๔. ซ้ำได้ ๕. ดีได้** คนสมัยนี้ นิ่งไม่ได้ ปากไม่ดี ทนไม่ได้ อยู่ไม่ได้อีก รอก็ไม่ได้ ซ้ำก็ไม่ได้ จึงเอาดีกันไม่ค่อยจะได้ในยุคสมัยใหม่ปัจจุบันนี้ สิ่งเหล่านี้มีความหมายมาก แต่ทุกคนไม่เคยคิด อย่าลืมนะว่าคุณโยมผั้น แซ่ตั้ง ต่อสู้ชีวิตมาด้วยความยากลำบาก ที่สุด ตั้งแต่สมัยอยู่จังหวัดพิษณุโลก สุโขทัย ดำเนินงานกิจการต่าง ๆ มาเรื่อย ยากดีมีจนอย่างไร ลูกหลานควรจะทราบประวัติไว้ แต่ทุกวันนี้หลาน ๆ เหลน ๆ ไม่เคยทราบ ทราบแต่จะขี่เบนซ์ออกเดินตามห้างสรรพสินค้า ไม่เหมือนปู่ย่าตายาย ต้องเดินด้วยเท้าลำบากลำบ่น เกือบผักบุง เกือบอดกระถิ่นขาย กินข้าวกับเกลือไม่เหลือวิสัย สามารถจะทนได้ แต่ลูกหลานเดี๋ยวนี้จะต้องกินเห็ด กินเป็ด กินไก่ จึงจะอยู่ได้ ต้องขี่รถเบนซ์ เมื่อนึกถึงปู่ย่าตายาย ว่าท่านลำบากลำบ่นมาอย่างไร ท่านสาธุชน ลูกหลานก็สมควรจะได้ยึดถือ เรื่องเก่าไว้เป็นอนุสาวรีย์ บทเรียนสอนใจไว้บ้าง

จึงฝากข้อคิดนี้ไว้ด้วย ว่าอย่าเปลว อย่าประมาท อย่าเอาแต่ฉาบฉวย อย่าเอาแต่สำรวยตัว ให้มีความอดทน คนโบราณอย่าง โยมหมั่น โยมผั้น ท่านกล่าวสอนไว้ดีนะว่า “**ปู่ย่า ตายายจะสั่งสอนตักเตือน ต้องนึ่ง**” ต้องนึกถึงหลวงพ่อนึ่ง หลวงพ่อทน หลวงพ่อทน หลวงพ่อนึ่ง ตาดู หูฟัง ปากนึ่ง ดินต้องรืบวิ่ง มือทำแต่ความดี จะได้มีปัญญา แต่เด็กเดี๋ยวนี้ไม่ค่อยเอา ถูกว่ากล่าวตักเตือนก็โกรธ คนโบราณสอนไว้ว่า พ่อแม่ตักเตือนต่อนึ่ง ต้องดูสุขภาพ ต้องรับฟัง ต้องยอมรับ ด้วยความจำนนและเหตุผลในตน คนโบราณได้สร้างความคิดให้แก่ลูก สร้างความถูกต้องให้แก่หลานตั้งนี้ลงทุนสร้างความคิด อดทนต่อความลำบากได้ทุกประการ ผิดกับคนในสมัยนี้ สร้างความชั่วไว้ในใจ ชอบลงทุน กินสบาย นอนสบาย เหลือเกิน นอนตื่นสาย หน่ายทำกิน หมีเงินน้อย ต้องคอยวาสนาให้มาหาเอง ไม่เหมือนคนโบราณที่เขาต้องวิ่งไปหาวาสนาคือ ทำ มือสอง เท้าสอง สมองหนึ่ง เป็นที่พึ่ง กินข้าวต้มกับหัวไชโป้ว ปลาทุตัวเดียว ไข่ลูกเดี๋ยว ก็กินได้ คนเดี๋ยวนี้กินไม่ได้ คนโบราณที่สร้างความคิด ลงทุนความลำบากได้ทุกประการ ยกตัวอย่างเช่น โยมผั้น แซ่ตั้ง อดทนเหลือเกิน ทนไว้ให้ลูก ทำถูกไว้กับหลานให้ลูกหลานมั่งคั่งสมบูรณ์ มีเงินมีทองเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐีมาจนเท่าทุกวันนี้

ทำไมอาตมาจึงได้รู้ประวัติบ้านนี้ เนื่องจากอาตมาไม่เคยลืมพระคุณที่ได้รอดตายเพราะโยมหมั้น ในสมัยที่อยู่บ้านสวน ที่เรียกว่าคลองสวนอ้อย ในคลองสวนบางแวก ตั้งแต่คลองเชือกหนัง ตลอดจรดวัดบางแวกมาถึงวัดตระโหนด (โตนด) อาตมาเคยไปอยู่มาเป็นเวลา ๒ ปี เมื่อสมัยเป็นเด็กวัยรุ่น อาศัยอยู่กับคุณลุงศร ศิลปบรรเลง นี่แหละเป็นกฎแห่งกรรม แต่ครั้งอดีตเวียนพบมาบรรจบกันจึงได้มารู้จักบ้านนี้ พยานบุคคลยืนยันได้ก็นั่งอยู่ที่นี้ด้วย คือเจ้ใหญ่ บุตรีโยมหมั้น ซึ่งตอนนั้นมีบุตรสาว ๓ คน รูปร่างหน้าตาสวยงาม เจ้ใหญ่เป็นคนหุงข้าวให้เราทาน อาตมาจะไม่ขอลืมพระคุณนี้ ที่บ้านนี้มีธรรมาศรมีน้ำใจเหลือเกิน ถึงจะยากจนเป็นบ้านกระต๊อบหลังเล็ก ๆ ก็มีระเบียบวินัย ในห้องครัวฝาหม้อเรียงเป็นแถว มีระเบียบ มีสัจจะ ความจริงใจ มีทั้งเมตตา อารีเอื้อเฟื้อ มีหม้อข้าวใหญ่เบ้อเร่อต้อนรับให้ทุกคนให้กินข้าวได้ไม่หวง เรื่องราวเป็นมาอย่างไร อาตมาจะได้เล่าประวัติให้ฟัง เป็นอุทาหรณ์ของอดีตกรรมของคนที่ยื่นว่าตายเกิดอยู่ในวัฏฏสงสาร ถ้าเราเกื้อกูลกันในวันนี้จะเป็นญาติกันในวันหน้า ถ้าเราเกื้อกูลกันครั้งอดีตชาติ ต้องมาเป็นญาติกันในวันนี้ ขอฝากทุกคนในที่นี้ไว้ด้วย

สมัยที่อาตมาเป็นเด็กวัยรุ่น ไปอาศัยอยู่ที่บ้านบันได คนเรียกว่าบ้านใหญ่สามหลัง เป็นบ้านของหลวงธารา มีคุณนายชื่อห้วง คุณหลวงธาราผู้นี้ท่านเคยตีระนาดเอกให้รัชกาลที่ ๖ ทรงโชน อาตมาไปอยู่เพื่อเรียนเพลงดนตรี ดีด สี ตี เป่า เรียนต่อเพลงพิณพาทย์เป็นเวลา ๒ ปี ตอนนั้นคุณหลวงธารา ชรามากแล้ว อายุ ๘๐ กว่าปี ให้เงินตอบแทนท่านเดือนละ ๘๐ บาท อาตมาจำคำสอนของยายได้ว่า “หลานไปอยู่บ้านท่านอย่าดูดายนะหลาน บั้นวับันความให้ลูกท่านเล่น” อาตมาจึงได้ช่วยเขาทำสวน รดน้ำ เสียน้ำ ต้นส้ม ทุเรียน หมาก มะพร้าว ทำมาทำไปไม่ต้องหุงข้าวกินเอง คุณหลวงอนุญาตให้ไปกินข้าวที่บ้านได้ เงินเดือนที่ให้ท่าน ๘๐ บาท ท่านก็ไม่เอา นี่คือการสงเคราะห์ช่วยเหลือกัน เป็นสัมพันธไมตรีของจิตใจคนโบราณ ต่อมาอาตมาได้ไปร่วมบรรเลงพิณพาทย์ที่วัดโตนด ให้ลิเกนายฉ้อเล่นเรื่องขุนช้างขุนแผน พระที่วัดโตนดมีหลวงตา ๒ รูป ชอบดูผี กินกัญชา ตอนนั้นอาตมาเป็นคนปากไม่ดี ปากเสียไปดำหลวงตาว่า “หลวงตาลักกินยาฝิ่น ดูดกัญชา พระอย่างนี้เราไม่นับถือ” หลวงตาก็ผูกใจเจ็บ ผูกพยาบาทอาตมา คงจะคิดอยู่ในใจว่า “เอาละไอ้เด็กคนนี้ กูจะจำไว้ วันหน้าพบกะกูใหม่”

อยู่ต่อมาวันหนึ่ง อาตมาไปร่วมบรรเลงพิณพาทย์ที่วัดโตนดอีก และคุณหลวง ธาราสั่งไว้ให้เลย ไปเล่นพิณพาทย์ที่คลองเชือกหนัง ที่วัดอะไรอาตมาลืมชื่อแล้ว มี งานศพ ๗ วัน ๗ คืน เป็นศพของเศรษฐีในบ้านสวนแถบนั้น คนอื่น ๆ ในวงพิณ พาทย์ไปกันก่อนแล้ว เหลือแต่อาตมานอนหลับเผลอไป หลวงตาในวัดมาเห็นเข้า จึง คิดแก้แค้น ยุให้เติกวัด ๗-๘ คนมารุมเตะ ต่อย ทำร้ายอาตมา อาตมาจึงวิ่งไปแพท่า น้ำ เกิดชกต่อยกันชุลมุน มีพระหลวงตาคอยเชียร์ยุยงให้รุมอาตมา จะเอาให้ตาย อาตมาตัวคนเดียวตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ สู้ไม่ไหว กำลังเสียที่อยู่

พอดีโยมหมั่น พายเรือผ่านมาพบเข้า จึงร้องตะโกนขึ้น “เออ พระช่วยยุให้ เต็มมันต่อยกันทำไมวะ เฮ้ย พวกนี้หยุด ๆ ไปรุมเขาทำไมกันคนเดียว หยุดนะ ๆ” โยมหมั่นขึ้นจากเรือไปช่วยกันอาตมา ออกมาจากกลุ่มเด็กวัดแล้วจึงมีอาตมาลง เรือ พายไปบ้าน ให้อาบน้ำอาบทำล้างเนื้อตัวที่มอมแมม จากการถูกรุมแล้วเรียก อาตมาว่า “อาตี๋ กินข้าว กินปลา ให้อิ่มก่อนนะ” ก่อนที่อาตมาจะไหว้กราบลาทุกคน จากมา อาตมายังจดจำพระคุณที่ไม่ลืมเลือน จำได้ว่า **เจ้าใหญ่** เป็นคนหุงข้าวให้ กิน บ้านนี้มีลูกสาวสามคน แม้ว่าบ้านจะเป็นกระท่อมหลังเล็ก ๆ แต่สะอาดสะอาด จัด วางของใช้เป็นระเบียบเรียบร้อย **อาตมาจากคลองสวนอ้อยมาด้วยจิตสำนึกใน บุญคุณตลอดมา**

เมื่อหลวงธารา และคุณนายหวังได้สิ้นชีวิตลงแล้ว อาตมาได้เดินทางไปอาศัย อยู่กับบ้านคุณลุงศร ศิลปบรรเลง ต่อมาก็ได้เป็นคุณหลวงประดิษฐ์ไพเราะ หลังวัด สระเกศ ที่เรียกกันว่าบ้านบาตร อีก ๑ ปีเศษ ซึ่งได้มารู้จักและเป็นเพื่อนกับ ดร.อุทิศ นาคสวัสดิ์ ที่นี่

วันปีได้ผ่านพ้นมานาน อาตมาไม่ได้ไปที่สวนคลองบางแวกอีกเลยจนกระทั่ง มาบวชอยู่ในร่มกาสาวพัสตร์ มีอายุเข้าสู่วัยชราแล้ว ถึงคราวที่กงล้อแห่งกรรมจะได้ เวียนมาบรรจบกันอีก **โยมสุนีย์ พันธศุกร** ได้มานิมนต์อาตมาว่า จะทำบุญวันเกิด **คุณแม่ผั้น** เมื่อประมาณปี ๒๕๒๙ หรือปี ๒๕๓๐ นี้แหละ อาตมาก็รับนิมนต์ เพราะ เห็นโยมสุนีย์แล้วรู้สึกว่าจะเคยเป็นญาติของเรามาก่อน จึงได้มีโอกาสดำเนินไปบ้านโยม สุนีย์ ในวันทำบุญวันนั้นมีหลวงพ่อกว้างหลายรูป เห็นมีหลวงพ่อวิชัย หลวงปู่บุดดา อาตมาได้เข้าไปนั่งในห้องพระของบ้านโยมสุนีย์ เห็นรูป**คุณโยมหมั่น** ครั้งแรกก็นึก ไม่ออกว่าเคยเห็นคันทันที่ไหนมาก่อน นึกไปนึกมาก็จำได้ จึงถามโยมสุนีย์ว่า รูปนี้

คือรูปของใคร โยมสุณีย์ตอบว่า เป็นเตี้ยของโยมสุณีย์เอง สอบถามชื่อแล้วตรงกัน เป็นคนเดียวกันแน่

นี่แหละมนุษย์เรา เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏฏสงสาร ไม่ตายจากกันแล้วต้องได้พบ มาใช้หนี้บุญคุณกันไป อาตมาไม่เคยลืมพระคุณเลย ถ้าไม่ได้โยมหมั่นผู้นี้ อาตมาต้องตายไปนานแล้ว เพราะหลวงตาวัตโตนดยุให้ลูกศิษย์เอามัดแทงอาตมาให้ตายแล้วถีบลงน้ำไป ได้โยมหมั่นมาช่วยไว้ จึงขอสดุดีคุณงามความดีของโยมหมั่นไว้ ณ ที่นี้ด้วย

คุณโยมหมั่นเป็นคนใจดี มีความอารีอารอบเอื้อเพื่อเผื่อแผ่ จากคลองบางแวก คลองเชือกหนัง คลองวัดโตนด ตลอดจรดคลองนอก มีคนรู้จักโยมหมั่นตลอด เป็นทั้งหมอดูโหงวเฮ้ง หมอกวาดยา ยาจีน ยาไทย เป็นหมด ใครจะยากดีมีจนอย่างไร โยมหมั่นช่วยเหลือตลอดรายการ ขอให้หลาน ๆ จดจำไว้ มีน้ำใจเหมือนโยมหมั่น อายุจะได้มันขวัญยืนตลอดไป

คำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บอกว่า เวียนว่ายตายแล้วเกิดเกิดแล้วก็ตาย ตายแล้วมาเกิด เกิดแล้วก็มาเจอกัน ถ้าคนไหนมีความสัมพันธ์กันในทางอยู่ร่วมกัน ตักบาตรร่วมขันกันหรือได้บำเพ็ญกุศลมาเป็นญาติพี่น้องร่วมกันก็ต้องมาเจอกัน ก็คงจะเป็นประการฉะนี้ อาตมาก็ต้องมาใช้หนี้ เพราะไปกินข้าวของโยมผั้น แซ่ตั้ง ถึง ๓ ครั้ง แล้วโยมเจ้าใหญ่ ที่หุงข้าวให้รับประทาน จำได้แม่นยำ

ท่านทั้งหลาย อดีตชาติของคนเราทำงานร่วมกันมาแล้วต้องไปพบกัน มีสายสัมพันธ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จิตใจตรงกันเป็นญาติกัน ถ้าจิตใจไม่ตรงกันมีความเห็นไม่ตรงกัน ส่วนมากจะเป็นศัตรูเป็นอริกัน มีอะไรขัดแย้งกันเสมอ คงจะไม่เป็นญาติกันในพระพุทธศาสนาแน่นอน

เพื่อน ๆ รุ่นเดียวกันก็คงจะมีแต่โยมผั้นเท่านั้น คนอื่นหมดแล้ว ล้มหายตายจากกันไป ญาติโยมทั้งหลาย คนเป็นพระเอก นางเอกในละครชีวิตถึงคราวอัปจนต้องมีคนมาช่วย อาตมานี้ถึงคราวตายก็ไม่ตาย นี่คือสาเหตุที่อาตมามาสนิทกับบ้านนี้ จึงขอเล่าความแต่เดิมมา และถือเป็นมงคลแก่ลูกหลาน ได้รับรู้เรื่องของโยมผั้น ที่ผจญชีวิตมาอย่างลำบากลำบาก จนสามารถสอนลูกหลานให้มีหลักฐานมั่นคง

ท่านทั้งหลาย พ่อเปรียบเป็นรั้วบ้านให้ความแน่นอนหนา ไม่ให้ใครมารังแกลูกได้แม่เปรียบเป็นอาคารมั่นคงในจิตใจ เช่นโยมผั้น ลูกทุกคนเป็นเฟอร์นิเจอร์ระดับบ้านเป็นอาเสี่ยทุกคน เป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี ทรัพย์สมบัติจึงมั่นคง เหมือนโยมหมั่น “ตระกูลมั่นคงการโชค” การ ตัวนี้หมายความว่า การกิจ กิจการงานใด ๆ ให้มีขอบต้อง

โลกดี วันนี้เรามาพร้อมน้ำใจส่งเสริมโยมผัณ อาตมาขอชมน้ำใจของญาติพี่น้องทุกคน คือตอนที่โยมผัณไปอยู่โรงพยาบาล ทุกคนมาพร้อมหน้าพร้อมตากัน จิตใจของคุณแม่ คุณย่า คุณยาย ก็ชื่นใจ แต่ทุกคนผลัดกันมารับประทานอาหารกับคุณโยมผัณทุกวัน ความชื่นใจก็บังเกิดเป็นการต่ออายุมันขวัญยืนสืบต่อไป ถึง ๑๐๐ ปี ด้วยกุศลบุญราศี ใครเป็นแม่เป็นพ่อ ก็ชื่นใจ ลูกหลานโปรดจำไว้ เมื่อแยกครอบครัวไปมีสามีภรรยา แล้ว อย่าลืมไปหาพ่อแม่ ถึงวันว่างเมื่อไรต้องไปหาพ่อแม่ ถึงวันเกิดของลูกหลานอย่า ลืมเอาของไปให้พ่อแม่รับประทาน อย่ากินเหล้า เมาสุรา เฮโลกันเข้าไฮเต็ลไม่เข้า เรื่อง ต้องไปหาพ่อแม่ของเราก่อน ถึงไม่มีอะไรไปฝาก แค่เห็นหน้าลูกหลานก็ชื่นใจ แล้ว

อาตมาภาพขออนุโมทนากับลูกหลานของคุณโยมผัณ ที่มีสายสัมพันธ์เป็น อันหนึ่งอันเดียวกัน และพี่น้องทุกคนรักใคร่กันดีเหลือเกิน ไม่มีการทะเลาะวิวาทกัน รักใคร่กลมเกลียวกัน ปรีกษาปรองดองกัน พี่สอนน้อง น้องก็เชื่อฟังพี่ เช่น โยมสม จิตรเป็นต้น เป็นที่เชื่อถือของน้อง อาตมาขออวยพรโยมผัณ ให้มีอายุมันขวัญยืน ตลอดไป

ในพิธีวันนี้ เรียกได้ว่า เป็นมงคลชีวิต ชีวิตของท่านผู้มีกตัญญูกตเวทีรู้น้ำใจ ของพ่อ รู้น้ำใจของแม่ เรียกว่ากตเวที ท่านจะสมปรารถนาทุกประการ อาตมาภาพ และคณะสงฆ์ในวันนี้ ขออภังคคุณพระศรีรัตนตรัย และบุญกุศลของท่านทั้งหลายที่ บำเพ็ญมาในวันนี้ และครั้งอดีตจงมาประมวลรวมลงที่คุณโยมผัณ ในวันนี้ด้วย

ขอทุก ๆ ท่านที่มาบำเพ็ญกุศลได้ตั้งกัลยาณจิตอุทิศส่วนกุศลเทวดาพลีวันเกิด เทวดา ของปู่ย่าตายาย บิดามารดา ขอให้ท่านมีอายุมันขวัญยืนสืบไป และพรนั้นจะ ได้กลับมาสู่ลูกหลาน และขอให้ทุก ๆ ท่านที่มาร่วมงานในวันนี้ จงสวัสดิมีชัย เจริญ ด้วยจตุรพรชัย ๔ ประการ มีอายุขอให้ยืนนาน วรรณโณผิวพรรณผ่องใส สุขขังสุขภาพ กายอนามัยดีทุกท่านโรคภัยไข้เจ็บที่มีอยู่ก็ขอให้หาย สิ่งทั้งหลายที่คิดไว้ ณ บัดนี้ และจะคิดต่อไปในโอกาสหน้า จงบันดาลให้เกิดความสำเร็จ สมเจตจำนงมุ่งมาด ปรารถนาด้วยกันทุกรูป ทุกนาม เทอญ สาธุ ของเจริญพร

ถอดเทปโดย

เสาวลักษณ์ ชันติดลวงษา

๒๓ กันยายน ๒๕๓๓ เวลา ๒๓.๐๐ น.